

[Stavad]

ningsregler, som i realiteten betyder, at køb af aktiver foretaget efter 1. januar 1982 nu afskrives efter genanskaffelsesprincippet. Med disse ændrede afskrivningsregler faldd den hidtidige begrundelse for loven om investeringsfonds væk.

I den forbindelse blev der lavet visse begrænsninger i loven, dog ikke i et sådant omfang, at den utilsigtede brug eller, for at sige det mere direkte, misbruget blev forhindret. Jeg tror, at alle må erkende, også skatteministeren – om ikke andet så i sit lønkammer – at investeringsfondsloven misbruges i forhold til de intentioner, et folketingsflertal har og hele tiden har haft med loven. Jeg kan bare nævne de mange leasingarrangementer, der er gennemført i de seneste måneder. Det har ikke først og fremmest været nye maskiner, nyt produktionsudstyr eller i det hele taget nye investeringer. Der har i langt højere grad været tale om maskiner, produktionsudstyr, skibe, som er blevet stående, hvor de hele tiden har stået, eller har sejlet, hvor de altid har sejlet. Som eksempel kan nævnes landbrugets forædlingsvirksomheder, som i 1982 – i henhold til et svar, jeg har fået fra landbrugsministeren – har lavet transaktioner for ca. 300 mill. kr. af denne karakter: ikke nye investeringer, ikke flere arbejdspladser, ingen større produktion, men først og fremmest skattetænkning eller skatteundvigelse.

Det er bl.a. på den baggrund, socialdemokratiet foreslår, at de allerede indestående investeringsfondsmidler – det drejer sig om adskillige milliarder kroner – kan bruges som hidtil, når investering foretages i den pågældendes hovederhverv. Er der derimod tale om bierhverv, f.eks. leasingkontrakter, så kan man ikke forlods afskrive et større beløb, end der rent faktisk indskydes i foretagendet. Med andre ord: der kan ikke fremover laves arrangementer, hvor man står tilbage med et betydeligt kontantbeløb som følge af en skattebesparelse.

Med hensyn til fremtidige indskud har vi ikke ment det rimeligt bare at lave nye begrænsninger, som dyrt betalte skatteeksperter så kan sætte sig til at omgå med nye endnu mere udviklede transaktioner. Derfor har vi valgt i lovforslaget at ophæve retten til fremtidige indskud på investeringsfonds.

I stedet foreslår vi, at de sparede midler anvendes på at forbedre afskrivningsregler på områder, hvor vi har sikkerhed for, at

pengene anvendes til aktive investeringer og ikke til skattespekulation, til gavn for beskæftigelse, produktion og konkurrenceevne. Vi foreslår forbedrede forskudsafskrivningsregler, som har det samme formål som investeringsfondsordningen, forbedrede bygningssafskrivninger for nyopførte erhvervsbygninger, fuld afskrivning for maskiner og driftsmidler i anskaffelsesåret, ændrede og mere håndterlige regler for personbiler, der benyttes erhvervsmæssigt, forhøjelse af beløbsgrænsen for straksafskrivninger og endelig en hurtigere sammenlægning af den ikkeindekserede afskrivningssaldo og saldoen for nye aktiver købt efter 1. januar 1982.

Der er altså ikke, som nogle sikkert vil udlægge det og ministeren allerede har gjort et forsøg på at udlægge det, tale om at tage noget fra erhvervslivet, tværtimod. Vi vil sikre, at midlerne kommer det egentlige og aktive erhvervsliv til gavn, ikke højtlønnede skattespekulanter.

Folketinget, erhvervslivet, ja, hele samfundet kan ikke være tjent med, at regler misbruges og kombineres med det ene formål at undgå beskatning. Det er vores opgave som politikere at imødegå den slags tendenser. Jeg håber, at et flertal her i tinget seriøst vil tage opgaven op, så vi i fællesskab kan skabe bedre regler og dermed grundlag for større tillid i befolkningen. Det tror jeg der er grund til, ikke mindst når vi taler skatte spørgsmål.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

I sine indledende bemærkninger afslørede den socialdemokratiske ordfører i to sætninger, hvorfor vi har fået den store arbejdsløshed, den store gældsætning osv. på grund af socialdemokratiets indflydelse i den sidste snes år.

Det blev sagt, at hvis staten ikke taber noget, så kan erhvervslivet heller ikke vinde noget. Ja men det er i den grad så bundforkeert, som noget kan være. Hvis erhvervslivet har det godt, har staten det godt, og hvis erhvervslivet taber, så taber staten, og hvis erhvervslivet vinder, så vinder staten. Derfor gælder det om at indrette vores lovgivning således, at erhvervslivet får lov til at gå for fuldt drøn deruda'. På den måde vil staten også tjene mest muligt. Det er det, man med